

geleden nu, had hij geen extra uitgaven gedaan. Wellicht verwachtten Greet en haar moeder iets van hem, een groot cadeau, of een fuif. Hm, hij zag geen reden tot fuiven, — niet alle wankele verlovings van de dochters konden gevierd worden. Vandaag Greet, morgen Ina. Op Greet was hijzelf verliefd geweest, een beetje, toen hij nog niets van haar wist. Je begon met het uitwendige te zien, ze was mooi, en boeiend; maar een vrouw, meende hij, die per slot altijd versmaad zou worden. (Hij kende noch de wereld, noch ook zichzelf). Versmaad, omdat ze voos was en genotzuchtig. Niet dat ze streefde naar één ding, zooals hij gedaan had, maar ieder pretje was haar goed, en ze vroeg niet of ze ervoor betalen kon.

Grimmig liep hij voort.

Dien avond ging hij laat naar bed; hij had zijn bezittingen, die voornamelijk uit boeken en papieren bestonden, nagezien. Veel had hij verscheurd, terzijde gelegd, en toen de meeste boeken in een kist gepakt. Hoewel hij een sterk ontwikkeld gevoel van eigendom bezat, kon hij gemakkelijk ergens afstand van doen. Hij wilde enkele boeken aan den ouden heer van West geven, enkele dingen als een vaas en een lamp, mevrouw aanbieden. Voor de meisjes had hij niets, maar dit hinderde hem geen oogenblik.

Toen hij in de donkere gang kwam, zag hij een lichtspleet onder de huiskamerdeur. Hij ging binnen; Ina zat aan de tafel te naaien.

— Waarom ben je nog op? vroeg hij kortaf.

— Greet is naar Delft gegaan, ik moet op haar wachten.

— Waarom?

Zij trok met haar schouders. Hij zag dat ze heel bleek was.

— Wil je weten met wien ze thuiskomt? Ze komt alleen, om jouw spanning grooter te maken. Ga naar bed, en als je haar hoort, houd je dan slapend.

Tot antwoord legde ze haar hoofd in haar armen, en begon te schreien.

— Wat is ze nerveus, dacht hij, vanmiddag ook, en vooral als ze praatte, dan trilde alles aan haar. — Dus nu stond hij tegenover liefdessmart en -tranen. Hm, zou dit andere lui ook overkomen? Het was veel minder tragisch dan je in boeken las.

Maar toen hief ze haar gezicht weer op en keek hem aan. Haar oogen waren groot en donker, haar fijne neusvleugels stonden gespannen, haar kin leek hem heel spits onder haar droevig-verknepen mond. Dit is toch wel erg, dacht hij vaag. Plotseling zei ze, en staarde aan hem voorbij: Kon ik maar weg gaan, ver weg, en niet terugkomen. Hier te wonen is verschrikkelijk. — Haar handen liet ze in haar schoot vallen, en ineens was de spanning uit haar gezicht weg; ze keek nu dof en met een verstarde glimlach.

— Die man is het niet waard, begon hij. Dacht je dat hij met Greet zou trouwen? ik voorspel je van niet.

Na een oogenblik antwoordde ze: Dat kan me immers niet schelen.